του καὶ σὰν ν' ἀναγνώριζαν τὴν ἐξουσία του.

» Καὶ ταραγμένη ἀκόμα περισσότερο τώρα ἡ γυναῖκα μου, σὰν νἄβλεπε κάποιο φοβερὸ ὅραμα μπροστά της, ἐπρόσθεσε :

»— Νὰ ὁ χείμαρρος τῶν Κέδρων, ποὺ κυλάει αἷμα κατακόκκινο! Νὰ τὰ ἀγάλματα τοῦ Καίσαρος ποὺ γέμισαν κι' αὐτὰ αἷμα! Νὰ ἡ κολῶνες τοῦ ναοῦ ποὺ λύγισαν καὶ κοντεύουν νὰ πέσουν! Νὰ ὁ ἥλιος ποὺ τυλίχτηκε μὲ πένθος καὶ θὰ σβυστῆ, βυθίζοντας σὲ σκότη τὴν πλάσι!...

» Καὶ σχεδὸν ἔξαλλη, τελείωσε τὰ τρομερά της λόγια ἔτσι :

»— Πιλᾶτε! Πιλᾶτε! Μεγάλη συμφορὰ σὲ περμένει, ἂν δὲν ἀκούσης τὴν ἰκεσία καὶ τὴν εἰδοποίησι τῆς συζύγου σου! Φοβήσου τὴν τιμωρία τῆς Συγκλήτου! Τρέμε τὴ δύναμι τοῦ Καίσαρος!...

» Τὴν ὥρα ἐκείνη τὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια τοῦ μεγάρου μου ἔτριζαν καὶ βογγοῦσαν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ πλήθους, ποὺ συγκεντρωνόταν ὁλοένα. Σὲ λίγο πῆραν τὸν Ναζωραῖο καὶ τὸν ξανάφεραν σὲ μένα.

» Κατευθύνθηκα πρὸς τὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ φύλακά μου, καὶ ρώτησα τὸ πλῆθος μὲ αὐστηρὸ τόνο φωνῆς τί ζητοῦσαν ἀπὸ μένα.

»— Τὸ θάνατο τοῦ Ναζωραίου! ἦταν ἡ ἀπάντησί τους.

»— Γιὰ ποιὰ αἰτία; τοὺς ρώτησα.

»— Γιατὶ βλαστήμησε, γιατὶ προεῖπε τὴν καταστροφὴ τοῦ ναοῦ, γιατὶ ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, Μεσσία, Βασιλέα τῶν Ἰουδαίων! ἀποκρίθηκαν.

» Τοὺς ἐξήγησα, ὅτι ἡ Ρωμαϊκὴ Σύγκλητος δὲν τιμωρεῖ παράμοιες παραβάσεις μὲ θάνατο.

»— Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν!... φώναζε ἀπὸ κάτω ἀδυσώπητος ὁ ὄχλος».

Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ δημοσιεύσουμε τὸ τελευταῖο μέρος τῆς δραματικῆς αὐτῆς ἱστορίας, καθὼς τὴ διηγεῖται ἕνας αὐτόπτης καὶ τόσο ἀξιόπιστος μάρτυς, σὰν τὸν Πιλᾶτο.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΕΚΠΤΩΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΙΓ'

Ὁ ἔκπτωτος βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας Ἀλφόνσος ΙΓ', ὅταν ἦταν μικρὸς εἶχε τὴ μανία νὰ σαλπίζη μ' ἕνα κυνηγετικὸ κέρας καὶ αὐτὸ κόντεψε νὰ τοῦ στοιχίση τὴ ζωή του. Μιὰ φορὰ δηλαδή, στοιχημάτισε μὲ μερικοὺς αὐλικοὺς ὅτι τὸ σάλπισμά του θ' ἀκουγόταν σ' ἀπόστασι.... πέντε χιλιομέτρων. Καὶ ἐπραγματοποίησε μὲν τὴν ὑπόσχεσί του, ἀλλὰ ἔπαθε μιὰ δυνατὴ αἱμοπτυσία καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ὑποβληθῆ σὲ αὐστηρὴ κοῦρα, γιὰ νὰ σώση τοὺς πνεύμονές του.

***

Ὁ Ἀλφόνσος ἀγαποῦσε ἰδιαιτέρως τὸ κυνῆγι, τὸ ὁποῖο τοῦ ἀπασχολοῦσε ἀρκετὲς ὧρες τῆς ἑβδομάδος. Ἕνα μῆνα τοὐλάχιστο κάθε χρόνο τὸν περνοῦσε στὰ Πυρηναῖα, ὅπου κυνηγοῦσε ἀρκοῦδες, ἡ ὁποῖες ἀφθονοῦν ἐκεῖ πάνω.

Τὰ κυνήγια ὅμως αὐτὰ ἦσαν ἐπικίνδυνα καὶ τρεῖς φορὲς ὁ νεαρὸς μονάρχης διέτρεξε τὸν κίνδυνο νὰ σκοτωθῆ. Τότε ἡ Κυβέρνησις ἀποφάσισε νὰ λάβη τὰ μέτρα της καὶ συνέστησε στὴ Βουλὴ νὰ τοῦ ἀπαγορεύση παρόμοιες περιπετειώδεις ἐκδρομές, μέχρις ὅτου τοὐλάχιστο ἀποχτοῦσε διάδοχο!

Ἡ Βουλὴ ὅμως ἀπεφάνθη ὅτι ἦταν ἀναρμοδία νὰ ἐπέμβη στὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ βασιλέως καὶ ὁ Ἀλφόνσος ἐξακολούθησε νὰ ἐπιδίδεται ἐλεύθερα στὴν ἀγαπημένη του αὐτὴ ἀσχολία.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Ἡ γυναῖκες εἶνε ἐπικίνδυνες, ὁποιοδήποτε ὅπλο κι' ἂν κρατοῦν. Σερφὺ

— Τρέμουμε ὅταν συλλογιζόμαστε πὼς θὰ πεθάνουμε. Ἔπρεπε ὅμως νὰ τρέμουμε στὴν ἰδέα ὅτι ζοῦμε. Κοππὲ

— Ἂν δὲν ὑπῆρχαν τὰ γερατειά, ὁ θάνατος θὰ ἦταν ἀποτρόπαιος. Μεῖλὰκ

— Κάποτε κλαῖμε γιὰ τὰ ὄνειρά μας μὲ τόσον πόνο, ὅσο καὶ γιὰ τοὺς νεκρούς μας. Μωπασσὰν

— Οἱ ἔρωτες πεθαίνουν τὶς περισσότερες φορὲς ἀπὸ πλῆξι. Φεγιὲ

— Ἂν θέλετε νὰ ζοῦν οἱ ἄνθρωποι, ἀφῆστε νὰ ζοῦν μέσα τους ἡ ἐλπίδες. Ζολᾶ

— Τίποτε ἄλλο δὲν εἶνε χειρότερο στὸν κόσμο ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ τὰ χρέη.

Φραγκλῖνος

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ἡ διαίσθησις τοῦ Γκαῖτε. Πῶς ἐμάντεψε ἕνα μεγάλο σεισμό. Ἕνα ἀλλόκοτο ὅραμα. Ὁ Γκαῖτε καὶ ἡ μετενσάρκωσις. Τὸ τεράστιο μνημονικὸ τοῦ Κοκλέν. Ὅπου οἱ φίλοι του καὶ θαυμασταί του μένουν κατάπληκτοι. Ὁ Μπριὰν κι' ὁ εὐέξαπτος δικαστικός, κτλ.

Ὁ μεγάλος ποιητὴς τῆς Γερμανίας Γκαῖτε εἶχε τρομερὴ διαίσθησι, καθὼς λέγουν. Κάποτε ποὺ συνέβη στὴ Μεσσήνη ἕνας καταστρεπτικὸς σεισμός, ὁ Γερμανὸς ποιητὴς τὸν εἶχε προβλέψει ἀπὸ μερικὰ σημάδια ποὺ εἶδε στὸν οὐρανό.

Ἐπίσης συχνά, ὁ Γκαῖτε ξεπετιόταν ἀπ' τὸν ὕπνο του καὶ χωρὶς νἄχη ἀντίληψι τοῦ τί κάνει, ἔπαιρνε τὴν πέννα κι' ἔγραφε στίχους. Τὴν κατάστασι αὐτὴ τῆς ὑπνοβασίας, στὴν ὁποία βρισκόταν, δὲν τὴν ἀντελαμβάνετο παρὰ μόνον ὅταν ἐγέμιζε τὸ χαρτὶ καὶ δὲν εἶχε πειὰ χῶρο γιὰ νὰ συνεχίση τὸ γράψιμο.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ ὁ Γκαῖτε ἔκανε τὸν περίπατό του, εἶδε δυὸ γνωστούς του, οἱ ὁποῖοι ἐπροπατοῦσαν ἐπίσης, συνοδευόμενοι ὅμως, ὅπως τοῦ φάνηκε, ἀπ ἕνα ξενητεμένο φῶο του ποὺ φοροῦσε.... νυχτικὰ καὶ παντοῦφλες.

Ὁ Γκαῖτε, βλέποντας τὸ ὅραμα αὐτό, γύρισε στὸ σπίτι του τρομαγμένος ἀπὸ φόβο, μήπως ὁ φίλος του εἶχι πεθάνει. Φανταστῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξί του, ὅταν μπαίνοντας μέσα στὸ γραφεῖο του, βρῆκε ἐκεῖ τὸν ἴδιο του τὸ φίλο, ποὺ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπ' τὸ ταξεῖδι του!

Ὁ Γκαῖτε πίστευε ἐπὶ πλέον στὴ μετενσάρκωσι καὶ εἶχε τὴν ἰδέα, ὅτι ἡ προτίμησίς του καὶ ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴ Ρώμη ἐξηγεῖτο ἀπὸ τὸ ὅτι εἶχε ζήσει πρὸ αἰώνων ὡς... αὐτοκράτωρ Ἀδριανός!

***

Ὁ Κοκλέν, ὁ περίφημος Γάλλος ἠθοποιός, εἶχε τάει κάποτε σὲ μιὰ συναναστροφή, ὅπου ἄρχισε νὰ γίνετα λόγος γιὰ διαφόρους καλλιτέχνας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τεραστία μνήμη.

— Ἐγώ, εἶπε τότε ὁ μεγάλος ἠθοποιός, θυμᾶμαι ἀπέξω πενῆντα τρεῖς ρόλους διαφόρων ἔργων ποὺ ἔπαιξα μέχρι τώρα...

Οἱ παρευρισκόμενοι ἄκουσαν τὴ δήλωσί του αὐτὴ μὲ κάποια δυσπιστία, γιατὶ δὲν μποροῦσαν νὰ φανταστοῦν, ὅτι ὁ Κοκλὲν εἶχε τόσο μεγάλο μνημονικό.

Ὁ καλλιτέχνης ἀντελήφθη τὶς σκέψεις των καὶ τοὺς εἶπε μὲ χαμόγελο :

— Εὐτυχῶς, ὅτι ὑπάρχει ἐδῶ καὶ... ἡ Ρόδος καὶ τὸ ἡθημα!

Πραγματικά, ὁ οἰκοδεσπότης —ὁ περίφημος βιβλιόφιλος Σπέλμπεργκ— εἶχε στὴ βιβλιοθήκη του ἄπειρα θεατρικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἔθεσε στὴ διάθεσι τῶν προσκαλεσμένων του.

— Ἀνοῖξτε, εἶπε τότε ὁ Κοκλὲν στοὺς φίλους του, ὁποιοδήποτε ἀπὸ τὰ πενῆντα τρία θεατρικὰ ἔργα ποὺ θὸ σᾶς ἀπαριθμήσω καὶ διαβάστε μου ὅποιον τίχο πέσει στὸ βλέμμα σας. Κι' ἐγὼ θὰ συνεχίσω ἀμέσως τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ ἔργου μέχρι τέλους....

Ἡ καταπληκτικὴ πρότασι τοῦ Κοκλὲν ἔγινε δεκτὴ καὶ ἐξακριβώθηκε πράγματι, ὅτι ἡ διακήρυξί του δὲν ἦταν ψεύτικη. Οἱ προσκαλεσμένοι, βλέποντας ὅτι πετυχαίνει στὶς πρῶτες δοκιμές, προχώρησαν μέχρι τοῦ 53ου ἔργου κι' ἔτσι βεβαιώθηκαν ὅτι ὁ Κοκλὲν δὲν εἶχε μόνο μεγάλο ταλέντο, ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικὸ μνημονικό.

***

Κάποτε ἕνας πρόεδρος πρωτοδικῶν ἄκουσε, ὅτι θὰ γινόταν μιὰ ἐνδιαφέρουσα δίκη στὸ Κακουργιοδικεῖο τοῦ Σηκουάνα καὶ πῆγε νὰ τὴν παρακολουθήση. Μπαίνοντας στὴν αἴθουσα, θέλησε νὰ προχωρήση μπροστὰ καὶ ἀνακατεύτηκε μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους ἀκροατάς. Συνέβη ὅμως, μέσα στὸν μεγάλο ἐκεῖνο συνωστισμό, νὰ τοῦ πατήση κάποιος, ἀπὸ ἀπροσεξία, τὸ πόδι.

— Συγνώμην, κύριε! τοῦ εἶπε ὁ ἀπρόσεκτος ἄγνωστος.

— Ἄλλοτε ν' ἀνοίγετε καλύτερα τὰ στραβά σας! τοῦ ἀπάντησε ὁ εὐέξαπτος δικαστικός. Ξέρετε μὲ ποιὸν ἔχετε νὰ κάμετε; Εἶμαι ὁ Τάδε, πρόεδρος πρωτοδικῶν...

— Κι' ἐγώ, πρόσθεσε ἀμέσως ὁ ἄγνωστος, εἶμαι ὁ Ἀριστείδης Μπριάν, πρώην ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης...

Ὁ εὐερέθιστος δικαστικὸς ἔμεινε κατάπληκτος μπρὸς στὴν ἀνέλπιστη γνωριμία, ἀλλὰ δὲν τἄχασε :

— Συγχωρῆστε με, ἐξοχώτατε! εἶπε στὸ Μπριάν. Ἂν τὸ ἤξερα αὐτὸ ἀπὸ πρίν, θ' ἄφινα νὰ μοῦ... πατήσετε καὶ τὰ δυὸ μου πόδια!...